

LBRIS

We know
books

**STEPHEN
KING
PISTOLARUL**

Ediția a V-a

Traducere din limba engleză de

MIRCEA PRICĂJAN

ARMADA

CUPRINS

<i>Introducere. Despre cum e să ai nouăsprezece ani (și despre alte câteva lucruri)</i>	7
<i>Prefață</i>	15
REÎNCEPERE	23
1. Pistolarul	25
2. Halta.....	85
3. Oracolul și munții	127
4. Mutanții Leneși	155
5. Pistolarul și omul în negru	199

Omul în negru fugea prin deșert și pistolarul se ținea după el. Deșertul era apoteoza tuturor deșerturilor, nemărginit, se înălța spre cer parcă la infinit, în toate direcțiile. Era alb și orbitor și uscat ca iasca și plat, cu excepția nedeslușitei păcle, ca un nor, a munților care se zăreau la orizont și a ierbii-diavolului care aducea vise dulci, coșmaruri, moarte. Din loc în loc, câte o lespede funerară indica pe unde s-o iei, căci odinioară cărarea suflată de nisip ce șerpuia peste crusta groasă a solului alcalin fusese un drum mare. Trăsuri și căruțe îl străbătuseră. Dar de atunci lumea mersese mai departe. Lumea se golise.

Pistolarul fu cuprins de amețală, o senzație ca de derivă, care făcu lumea întregă să pară efemeră, străvezie. Momentul trecu și, asemenea lumii pe fața căreia umbla, el merse mai departe. Străbătu kilometrii cu nepăsare, fără a se grăbi, fără a trage de timp. La brâu avea agățată o ploscă de piele ca un cârnat umflat. Era aproape plină. Progresase în *khef* de-a lungul multor ani și ajunsese poate la al cincilea nivel. Dacă ar fi fost un preot sfânt manni, probabil că nici nu i-ar fi fost sete; ar fi putut privi procesul de deshidratare a propriului trup cu o detașare clinică, udându-i fisurile și adânciturile întunecate doar atunci când rațiunea îi spunea că trebuie s-o facă. Nu era un manni însă și nici adept al Omului Iisus nu era. Și nu se considera sub niciun chip sfânt. Era doar un pelerin de rând, cu alte cuvinte, și tot ce putea spune cu reală certitudine era că-i este sete. Cu toate acestea, nu simțea o nevoie stridentă de a bea. Asta îl bucura oarecum. Asta cerea ținutul, era un ținut

însetat, iar el, în lunga lui viață, știuse să se adapteze mai presus decât orice.

Mai jos de ploscă erau armele, amândouă atent calibrate pentru mâinile sale; atunci când îi rămăseseră de la tatăl său, care cântărea mai puțin și nu era atât de înalt, la fiecare fusese adăugată câte o plăcuță. Cele două curele i se încrucișau peste vintre. Tocurile erau unse atât de bine încât nici soarele acela filistin nu le putea crăpa. Mânerele pistoalelor erau din lemn de santal, galbene și cu granulație fină. Curelușe din piele aspră țineau tocurile legate lejer de coapse și acestea se legănau puțin la mers; îi șterseseră albastrul jeanșilor (și subțiaseră materialul) în două semicercuri care parcă semănau cu niște zâmbete gemene.

Tuburile de alamă ale cartușelor vârâte în ochiurile curelelor reflectau lumina soarelui. Erau mai puține acum. Pielea scârțâia moale.

Cămașa de ne-culoarea ploii sau a prafului era descheiată la gât, cu un șiret de piele atârând larg prin butoniere făcute manual. Nu mai avea pălărie. La fel, nu mai avea nici cornul de odinioară; îi lipsea de ani buni cornul acela, scăpat din mâna unui prieten aflat în pragul morții, îi lipseau amândouă.

Urcă o dună domoală (deși nu era fir de nisip acolo; deșertul era o suprafață compactă și nici vânturile aprige care băteau la lăsarea întunericii nu ridicau în aer decât un praf aspru, săcâitor, ca pudra de curățat) și, în partea adăpostită de vânt, partea unde umbrele se lăsau cel mai devreme, văzu vestigiile împrăștiat ale unei vetre mici. Astfel de semne mărunte, care trădau încă o dată posibila umanitate a omului în negru, îl bucurau fără greș. Buzele i se întinseră pe rămășițele scobite, scorjite ale feței. Rânjetul era înfiorător, dureros. Se lăsă pe vine.

Cel pe care îl urmărea arsele iarba-diavolului, desigur. Era singurul lucru de pe acolo care *putea* să ardă. Ardea cu flacăra unsuroasă, stinsă, mocnit. Locuitorii de la graniță îi spusese că diavoli sălășluiesc până și în flăcări. Aceștia ardeau iarba-diavolului, dar refuzau să se uite în flacăra ei. Spuneau că diavoli te hipnotizează, te ademenesc și până la urmă te înhață dacă te uiți în flăcări. Iar următorul om atât de nechibzuit încât să se uite în foc te poate vedea.

Iarba arsă era așezată încrucișat în felul acela ideografic de-acum familiar și se năruie într-un morman amorf sub atingerea îndrăzneță

a pistolarului. În cenușă nu rămăsese altceva decât o bucată carbonizată de șuncă, pe care el o înfulecă meditativ. Așa era mereu. Pistolarul îl urmărea deja de două luni pe omul în negru prin deșert, prin nesfârșitele pustietăți purgatoriale de-o monotonie sfâșietoare, și încă nu dăduse peste alte urme în afara ideogramelor sterile rămase de la focurile sale. Nu găsisese nici măcar o conservă, o sticlă ori o ploscă (pistolarul lăsase patru în urma sa, aidoma unor piei moarte de șarpe). Nu găsisese excremente. Bănua că omul în negru le îngropa.

Poate că vetrele erau un mesaj, unul ce se alcătua din câte o Literă Nobilă odată. *Nu te apropia, partenere!* putea însemna. Sau: *Sfârșitul se apropie*. Sau poate chiar: *Vino și prinde-mă!* Nu conta ce spuneau sau ce nu spuneau. Pe el nu-l interesau mesajele, dacă asta era. Ce conta era faptul că rămășițele acelea erau la fel de reci ca toate celelalte. Și totuși câștigase teren. Știa că este mai aproape, dar nu știa de unde știe asta. Îi spunea poate un miros anume. Dar nici asta nu conta. Avea să-și continue drumul până când ceva se schimba, iar dacă nu se schimba nimic, el tot avea să-și continue drumul. Va fi apă dacă asta va fi vrerea Domnului, cum spuneau bătrânii. Apă, dacă asta va fi vrerea Domnului, chiar și în deșert. Pistolarul se ridică în picioare, își scutură mâinile.

Nici o altă urmă; vântul, tăios ca lama unui brici, ștersese cu siguranță orice dără superficială ar fi putut ascunde pământul solid al deșertului. Nici urmă de excremente omenești, nimic aruncat pe jos, niciun semn al vreunui loc în care acestea să fi fost îngropate. Nimic. Doar vetrele acelea vechi risipite de-a lungul drumului antic ce ducea spre sud-est și neîntreruptul semnal de direcție pe care îl purta în sine. Deși, desigur, era mai mult de atât; atracția spre sud-est era mai mult decât senzația unei direcții, era mai mult chiar decât o atracție magnetică.

Se așeză și își îngăduie să bea lung din ploscă. Se gândi la momentul acela de amețală de la începutul zilei, senzația că este aproape detașat de lume, și se întrebă ce putuse însemna. De ce să-l ducă amețea aceea cu gândul la cornul său și la ultimul dintre vechii săi prieteni, amândoi pierduți atât de demult pe Jericho Hill? Rămăsese cu pistoalele – pistoalele tatălui său – și mod sigur acestea erau mult mai importante decât orice corn... ori chiar decât prietenii.

Nu era oare așa?

Întrebarea era neliniștitoare într-un chip ciudat, dar cum nu părea să existe alt răspuns în afara celui evident, o lăasă deoparte, poate pentru altă dată. Scrută deșertul și apoi ridică ochii spre soarele care aluneca acum spre cvadrantul îndepărtat al cerului, un cvadrant ce, tulburător, nu reprezenta întru totul vestul. Se ridică, își scoase mânușile deșirate de la curea și începu să smulgă iarba-diavolului pentru a aprinde și el un foc. Așază plantele peste cenușa lăsată de omul în negru. Găsea că această ironie, aidoma setei, avea asupra lui o tristă atracție.

Nu scoase amnarul din desagă decât după ce rămășițele zilei se mai simțeau doar în căldura evanescentă a pământului de sub el și în săcătoria linie portocalie întinsă la orizontul monocrom. Șezu cu lucrurile sale în poală, privind răbdător spre sud-est, spre munți, nesperând să vadă dâra subțire și dreaptă de fum a vreunui nou foc în aer liber, neașteptându-se să vadă scânteierea portocalie a vreunei flăcări, dar privind totuși pentru că asta era o parte a misiunii sale și pentru că îi dădea o anumită satisfacție tristă. *Nu vei vedea niciodată ceea ce nu cauți să vezi, vierme!* ar fi spus Cort. *Deschide ochii cu care te-au înzestrat zeii, fă bine!*

Dar nu se vedea nimic. Era aproape, însă doar puțin mai aproape. Nu destul de aproape încât să vadă fum la apus sau lumina instabilă și portocalie a vreunui foc.

Apropie cremenele de tija de oțel și scăpără amnarul lângă iarba uscată, făcută bucăți, bolborosind în același timp vechile și puternicele cuvinte fără sens: „Întunerul scânteie, unde-i al meu părinte? Aici mă voi întinde? Aici noaptea se încheie? Ai milă și un foc aprinde.“ Era ciudat cum unele dintre cuvintele și obiceiurile copilăriei cădeau din ea și rămâneau în urmă, în vreme ce altele se țineau bine și îl însoțeau pe viață, devenind tot mai grele la purtat odată cu trecerea timpului.

Se întinse pe jos lângă mica sa vatră, în partea din care bătea vântul, lăsând fumul-viselor să sufle peste pustiu. Vântul, cu excepția sporadicelor vârtejuri care ridicau praful, sufla constant.

Deasupra, stele nu pâlpâiau, luminau constant și ele. Sori și lumi cu milioanele. Constelații ameteitoare, focuri reci în toate nuanțele primare. Cum îl privea așa, cerul se preschimbă din violet în negru-abanos. Un meteorit îl brăzdă într-un arc scurt, spectaculos pe sub Mama

Bătrână și se stinse. Focul arunca umbre stranii în timp ce iarba-diavolului ardea în felul ei lent și alcătuita noi forme – nu ideograme, ci o simplă încrucișare ușor înfricoșătoare în simplitatea ei fără sens. Aranjase iarba nu într-un fel artistic, ci doar într-unul eficient. Amintea de negru și alb. Amintea de un om care ar îndrepta tablourile strâmbe într-o cameră de hotel. Focul arse cu flacără molcomă, egală, și fantome dănțuiau în miezul lui incandescent. Pistolarul nu văzu. Cele două tipare, arta și măiestria, se contopiră în timp ce el dormea. Vântul se tânguia, o vrăjitoare cu cancer la stomac. Din când în când, o capricioasă pală descendentă făcea fumul să se rotească și să sufle spre el, iar el îl inspira. Dădea naștere la vise așa cum un mic corp străin dă naștere la o perla într-o scoică. Pistolarul gemu de câteva ori odată cu vântul. Stelele se arătară la fel de indiferente la aceasta cum se arătau față de războaie, crucificări, învieri. Și asta l-ar fi mulțumit pe pistolar.

II

Coborâse ultimele coline trăgând după el catărul care deja avea ochii morți și bulbucăți de la căldură. Cu trei săptămâni în urmă trecuse de ultimul oraș și de atunci nu văzuse înaintea ochilor decât drumul de trăsuri pustiu și câte un cătun format din colibele sărăcicioase ale locuitorilor de la graniță. Cătunele se răsfraseră și rămăseseră ici-colo colibe solitare, majoritatea locuite de leproși sau nebuni. Considera că nebunii sunt o companie mai bună. Unul îi dăduse o busolă Silva din oțel inoxidabil și-l rugase să i-o ofere Omului Iisus. Pistolarul o luase cu o mină gravă. Dacă avea să-l vadă, avea să-i dea busola. Nu se aștepta la asta, dar orice era posibil. O dată văzuse un taheen – acesta, în speță, era un om cu cap de corb –, dar nemernicul fugise la chemarea sa, croncănind ceva ce-ar fi putut fi cuvinte. Ceva ce-ar fi putut fi ocări.

Cinci zile trecuseră de la ultima colibă și el începuse să creadă că altele nici nu vor mai fi, când trecu creasta ultimului deal erodat și văzu familiarul acoperiș înierbit și povârnit pe spate.

Locuitorul deșertului, un om surprinzător de tânăr, cu o chică zbârlită de păr roșcovan care-i ajungea aproape până la brâu, plivea cu

un aer de abandon desăvârșit un lan de porumb sfrijit. Catârul scoase un mormăit șuierat și locuitorul ridică privirea, ochii lui albaștri scânteietori ațintindu-se într-o clipă asupra pistolarului. Locuitorul era neînarmat, nu avea la el nici piroane și nici alm din câte vedea pistolarul. Ridică spre străin ambele mâini într-un gest scurt de salut, după care se aplecă iar în porumb, încovoindu-se peste șirul de lângă coliba sa, aruncând peste umăr iarba-diavolului și câte un lujer necrescut. Părul lui flutura în vântul care venea acum direct dinspre deșert, fără a întâmpina vreo opreliște.

Pistolarul coborî încet dealul, trăgându-și catârul pe care ploștile lui clipeceau. Se opri la marginea lanului mic de porumb parcă ars, trase o gură de apă dintr-o ploscă pentru a-și trezi glandele salivare și scuipe pe solul arid.

— Viață pentru recolta ta!

— Viață pentru viața ta! răspunse locuitorul deșertului și se ridică.

Îi trosni spatele. Îl scrută semeț pe pistolar. Mica porțiune din față sa vizibilă între barbă și păr părea neatinsă de lepră, iar ochii, deși puțin înflăcărați, păreau ai unui om întreg la minte.

— Zile lungi și nopți ușoare, străine!

— Și ție de două ori pe-atât de multe!

— Puțin probabil, răspunse locuitorul și scoase un râset scurt. N-am altceva decât porumb și fasole, zise el. Porumbu-i gratis, da' pentru fasole tre' să dai ceva. Mi-o aduce cineva o dată la câtva timp. Omu' nu stă mult aici. Locuitorul răsé în treacăt. Se teme de spirite. Se teme și de omul-pasăre.

— L-am văzut. Pe omul-pasăre, adică. A fugit de mine.

— Mda, și-a rătăcit calea. Zice că e-n căutarea unui loc numit Algul Siento, numai că uneori îi spune Rai Albastru ori simplu Rai, nu-mi dau seama care. Auzit-ai tu de el?

Pistolarul clătină din cap.

— Păi... nu mușcă și nu-mpușcă, așa că ducă-se dracului. Ești tu viu au mort?

— Viu, zise pistolarul. Vorbești cum vorbesc oamenii manni.

— Am stat cu ei o vreme, da' aia nu era viață pentru mine; prea prietenoși sunt și mereu cu ochii după găurile din țesătura lumii.

Asta așa era, reflectă pistolarul. Oamenii-manni erau mari călători.

Un moment, se priviră reciproc în tăcere, după care locuitorul întinse mâna.

— Brown este numele meu.

Pistolarul îi strânse mâna și-i spuse cum îl cheamă. Când făcu asta, corbul costeliv croncâni de pe vârful jos al acoperișului de iarbă. Locuitorul gesticulă spre el scurt:

— Cela-i Zoltan.

La auzul numelui său, corbul croncâni din nou și își luă zborul spre Brown. Ateriză pe capul locuitorului și se cuibări cu ghearele împletite ferm în chica lui zbârlită.

— În mă-ta! croncâni Zoltan vesel. În mă-ta cu tine și calu' ce te-a-duse aci!

Pistolarul încuviință din cap cu bunăvoință.

— Fasole, fasole, al muzicii fruct, recită corbul, pradă inspirației. Cu cât mănânci mai mult, cu atât mai mult te-ascult.

— Tu l-ai învățat asta?

— Altceva nu vrea să învețe, bag sama, zise Brown. Am încercat o dată să-l învăț Tatăl Nostru. Ochii i se pierdură un moment dincolo de colibă, spre deșertul aspru și plat. Bag sama că ăsta nu-i un loc bun pentru Tatăl Nostru. Tu ești pistolar. Am dreptate?

— Da.

Se lăsă pe vine și își scoase hârtia și tutunul. Zoltan își luă zborul de pe capul lui Brown și ateriză pe umărul pistolarului.

— Credeam că au dispărut cei ca tine.

— Vezi bine că nu-i așa.

— Din Lumea Dinăuntru venit-ai?

— Acum mult timp, aprobă pistolarul.

— Mai rămas-a ceva acolo?

La aceasta, pistolarul nu răspunse, însă chipul său sugera că era un subiect ce nu trebuie dezvoltat.

— 'L urmărești pe cela, bag sama.

— Da. Și inevitabil urmă întrebarea: E mult de când a trecut pe aici? Brown ridică din umeri.

— Nu știu. Timpu' curge ciudat aci. Ciudate-s și distanțele și direcțiile. Mai bine de două săptămâni. Mai puțin de două luni. Omu' cu

LIBRIS

We know
books

fasolea a venit de două ori de cât' a trecut el. Aș zice șase săptămâni. Da' probabil că greșesc.

— Cu cât mănânci mai mult, cu atât mai mult te-ascult, zise Zoltan.

— A zăbovit? întrebă pistolarul.

Brown încuviință din cap.

— A stat la cină, așa cum o să stai și tu, bag sama. Ne-am ținut de urât.

Pistolarul se ridică în picioare și pasărea zbură înapoi pe acoperiș, cărâind. El simți o nerăbdare stranie care-i dădea fiori.

— Despre ce a vorbit?

Brown ridică din sprânceană la el.

— Nu despre multe. Dacă plouă vreodată și când am venit aici și dacă mi-am îngropat nevasta. A întrebat dacă făceam parte dintre oamenii manni și eu am spus că da, pentru că mi se părea că el știe deja asta. Aproape numai eu am vorbit, lucru neobișnuit.

Făcu o pauză și singurul sunet care se auzi fu cel al vântului puternic.

— E-un vrăjitor, nu?

— Printre altele.

Brown aprobă ușor din cap.

— Știam. A scos un iepure din mânecă, gata spintecat și bun de aruncat în oală. Asta ești și tu?

— Vrăjitor? râse pistolarul. Eu nu sunt decât un om.

— N-o să-l prinzi niciodată.

— Ba o să-l prind.

Se uitară unul la celălalt, între ei plutind pe dată un sentiment profund, locuitorul deșertului pe pământul lui uscat ca iasca, pistolarul pe pământul tasat care se prelungea spre deșert. Duse mâna după amnar.

— Poftim.

Brown scoase un chibrit cu vârf de sulf și-l scâpără cu o unghie murdară. Pistolarul vârî vârful țigării în flacăra și inhală.

— Mulțam.

— Poate vrei să-ți umpli ploștile, zise locuitorul deșertului, întorcându-se cu spatele. Izvoru-i sub streășină-n spate. Eu mă apuc de cină.

Pistolarul păși tiptil peste șirurile de porumb și se duse în spatele clădirii. Izvorul se afla pe fundul unui puț săpat manual și cu pereții

acoperiți în piatră pentru a împiedica surparea pământului sfărâmicios. Coborând scara din răchită, pistolarul gândi că pietrele reprezentau munca a pe puțin doi ani – excavarea, transportul, așezarea lor. Apa era limpede, dar curgea încet, așa că umplerea ploștilor dură mult. Tocmai când punea dopul celei de-a doua, Zoltan se așeză din zbor pe marginea puțului.

— În mă-ta cu tine și calu' ce te-aduse aci!

Luat prin surprindere, pistolarul ridică privirea. Puțul era adânc cam de patru metri și jumătate: i-ar fi fost destul de ușor lui Brown să arunce un bolovan peste el, să-i spargă capul și să fure tot ce avea asupra lui. Un nebun sau un lepros n-ar fi făcut-o; Brown nu era nici una, nici alta. Și totuși îi plăcea de Brown, așa că alungă gândul și luă restul de apă pe care vrerea Domnului i-o scosese în cale. Oricare alta ar mai fi fost vrerea Domnului era treaba *ka*-ului, nu a sa.

Când intră pe ușa colibe și coborî scările (podeaua locuinței era sub nivelul solului, gândită astfel pentru a capta și a reține răcoarea nopților), Brown îndesa știuleți de porumb în tăciunii unui foc mic cu o spatulă noduroasă din lemn tare. Două farfurii ciobite fuseseră așezate la cele două capete ale unei pături cenușii. Apa pentru fasole tocmai începea să bolborosească într-o oală agățată deasupra focului.

— O să plătesc și pentru apă.

Brown nu ridică ochii.

— Apa e un dar de la Dumnezeu, cum cred că bine știi. Fasolea o aduce Pappa Doc.

Pistolarul scoase un hohot aspru de râs și se așeză cu spatele sprijinit de un perete denivelat, își încrucișă brațele și închise ochii. După puțin timp, îi ajunse la nas mirosul de porumb prăjit. Se auzi un răpăit sec când Brown aruncă în oală o mână de fasole uscată. Din când în când, un *tac-tac-tac* al lui Zoltan care se plimba agitat pe acoperiș. Era obosit; mersese câte șaisprezece și uneori chiar optsprezece ore pe zi de când lăsase în urmă oroarea ce avusese loc în Tull, ultimul sat. Iar de douăsprezece zile încoace mergea pe jos; catârul era la capătul puțurilor, mai trăia doar pentru că așa se obișnuise. Cândva cunoscuse un băiat pe nume Sheemie care avea un catâr. Sheemie nu mai era acum; acum nu mai era nimeni din cei de demult; decât ei doi: el și omul în negru. Auzise zvonuri cum că ar fi existat alte pământuri

dincolo de acesta, pământuri verzi într-un loc numit Lumea de Mijloc, însă era greu de crezut. Aici, pământurile verzi păreau rodul fanteziei unui copil.

Tac-tac-tac.

Două săptămâni, spusese Brown, sau chiar și șase. Nu conta. Existau calendare în Tull, iar cei de acolo își amintiseră de omul în negru datorită bătrânului pe care îl vindecase la trecerea lui pe acolo. Doar un bătrân răpus de iarbă. Un bătrân de treizeci și cinci de ani. Iar dacă Brown avea dreptate, de atunci se apropiase destul de mult de omul în negru. Însă venea deșertul. Iar deșertul avea să fie un iad.

Tac-tac-tac...

Dă-mi aripile tale, pasăre. Mi le voi deschide și voi zbura pe curenții calzi de aer.

Dormi.

III

Brown îl trezi peste o oră. Era întuneric. Singura lumină era strălucirea de-un roșu stins a tăciunilor din vatră.

— Catărul tău a murit, îl anunță Brown. Rău îmi pare. Cina-i gata.

— Cum?

Brown înalță din umeri.

— Prăjit și fiert, cum altfel? Faci nazuri?

— Nu, catărul.

— S-a-ntins doar la pământ, atâta tot. Părea că este un catâr bătrân. Și cu o oarecare părere de rău: Zoltan i-a mâncat ochii.

— O!

Trebuia să se aștepte la asta.

— Asta este!

Brown îl surprinse din nou când se așezară pe pătura care le servea drept masă, cerând o scurtă binecuvântare: Ploaie, sănătate, triumful spiritului.

— Crezi în viața de apoi? îl întreabă pistolarul când Brown îi puse în farfurie trei știuleți calzi de porumb.

Brown aprobă din cap.

— Cred că deja o trăiesc.

IV

Boabele de fasole erau ca gloanțele, porumbul – tare. Afară, vântul biruitor șuiera și se tânguia pe la streșinile de la nivelul solului. Pistolarul mănca repede, hămesit, bând patru căni de apă până să termine. La jumătatea mesei se auzi la ușă un răpăit ca de mitralieră. Brown se ridică și-l lăsă pe Zoltan să intre. Pasărea zbură prin încăpere și se așază îmbufnată în colț.

— Al muzicii fruct, bodogâni ea.

— Te gândești vreodată s-o mănânci? întreabă pistolarul.

Locuitorul râse.

— Animalele vorbitoare sunt tari, zise el. Păsările, billy-bumblerii, ființele umane. Îs toate tari la mâncat.

După cină, pistolarul îi oferi din tutunul său. Locuitorul, Brown, acceptă nerăbdător.

Acum, își spuse pistolarul. Acum vor veni întrebările.

Dar Brown nu puse nicio întrebare. Fumă tutun crescut în Garlan cu ani în urmă și se uită la tăciunii aproape stinși din foc. Era deja simțitor mai rece în colibă.

— Nu ne duce în ispită, zise Zoltan pe nepusă masă pe un ton apocaliptic.

Pistolarul tresări de parcă s-ar fi tras asupra lui cu pistolul. Fu pe dată sigur că toate acestea erau o iluzie, că omul în negru făcuse o vrajă și încerca să-i spună ceva într-un fel simbolic, înnebunitor de ermetic.

— Ai auzit de Tull? întreabă el imediat.

Brown încuviință din cap.

— Am trecut prin el venind înapoi, m-am dus înapoi să vând porumb și să beau un pahar de whisky. A plouat în anul acela. A ținut poate cincisprezece minute. Pământul a părut pur și simplu să se deschidă și să absoarbă totul. O oră mai târziu era la fel de alb și de uscat ca oricând. Dar porumbul – Doamne, porumbul. Vedeai cu ochiul liber cum crește. Asta nu era așa de rău. Dar îl puteai auzi, de parcă ploaia i-ar fi dat grai. Nu era un sunet prea vesel. Părea că suspină și

geme, ieșind din pământ. Făcu o pauză. Aveam surplus, așa că l-am dus și l-am vândut. Pappa Doc a spus c-o face el, dar m-ar fi înșelat. Așa că m-am dus personal.

— Nu-ți place la oraș?

— Nu.

— Era să fiu ucis acolo, zise pistolarul.

— Chiar așa?

— Cum mă vezi și cum te văd. Și am ucis un om care era atins de Dumnezeu, zise pistolarul. Numai că nu Dumnezeu îl atinsese, ci omul cu iepurele în mânecă. Omul în negru.

— Ți-a întins o cursă.

— Mulțumescu-ți, că adevăr grăiești.

Se priviră reciproc peste umbre, momentul căpătând nuanțe definitive.

Acum vor veni întrebările.

Dar Brown tot nu avea întrebări de pus. Țigara i se redusese la un chiștoc aprins, însă când pistolarul îi arătă punga sa, Brown clătină din cap.

Zoltan se foi neastâmpărat, gata să zică ceva, dar tăcu.

— Să-ți povestesc întâmplarea? întrebă pistolarul. În mod normal nu sunt un mare vorbitor, dar...

— Uneori ajută să vorbești. Te ascult.

Pistolarul își căută cuvintele de început și nu găsi niciunul.

— Trebuie să-mi golesc vezica, zise el.

Brown încuviință din cap.

— Golește-o în porumb, te rog.

— Sigur.

Urcă scările și ieși în întuneric. Stelele scânteiau pe cer. Vântul pulsa. Urina sa se arcuri peste lanul prăfuit într-un jet nesigur. Omul în negru îl atrăsese acolo. Nu era deloc imposibil ca Brown însuși să fie omul în negru. Putea să...

Pistolarul își alungă aceste gânduri inutile și neliniștitoare. Singura eventualitate căreia nu învățase să-i facă față era posibilitatea propriei sale nebunii. Se înapoie în casă.

— Te-ai hotărât deja dacă sunt sau nu un miraj? întrebă Brown, amuzat.

Pistolarul se opri pe palierul minuscul, surprins. Apoi coborî încet și se așeză.

— Mi-a trecut gândul prin minte. Ești?

— Dacă sunt, sunt fără știrea mea.

Acesta nu era un răspuns care să-l ajute prea mult, însă pistolarul hotărî să abandoneze subiectul.

— Am început să-ți vorbesc despre Tull.

— Se dezvoltă?

— E mort, zise pistolarul. L-am ucis eu.

Se gândi să adauge: *Iar acum am să teucid pe tine, dacă nu din alt motiv, atunci pentru că nu vreau să dorm cu un ochi deschis.* Dar să fi ajuns la un asemenea comportament? Dacă da, de ce să se mai sinchisească să meargă mai departe? De ce, dacă devenise precum cel pe care-l urmărea?

Brown spuse:

— Nu vreau nimic de la tine, pistolarule, decât să fiu tot aici când vei merge mai departe. N-am să te implor să-mi cruți viața, dar asta nu înseamnă că nu vreau să mai trăiesc încă puțin de-aici încolo.

Pistolarul închise ochii. I se învârtea capul.

— Spune-mi ce ești, zise el aspru.

— Un simplu om. Unul care nu-ți vrea niciun rău. Și încă sunt dispus să ascult, dacă tu mai vrei să vorbești.

La aceasta, pistolarul nu răspunse nimic.

— Bag sama că n-o să-ți se pară normal să vorbești decât dacă te invit, spuse Brown, așa că te invit. Vrei să-mi vorbești despre Tull?

Pistolarul fu surprins să descopere că, de data aceasta, cuvintele îl așteptau. Începu să vorbească în reprize monotone care încet se transformă într-o poveste uniformă, ușor inexpressivă. Descoperi că este în mod ciudat surescitat. Vorbi până târziu în noapte. Brown nu-l întrerupse deloc. Și nici pasărea.

V

Cumpărase catârul în Pricetown, iar când ajunsese în Tull animalul era încă odihnit. Soarele apusese cu o oră mai devreme, dar pistolarul